

Arrest

nr. 106 280 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, betekend op 27 maart 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 augustus 2011 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 in. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt humanitaire redenen aan maar toont niet aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Hij verwijst naar een eventuele schending van het EVRM of het Kinderrechtenverdrag maar toont niet aan waarom er sprake zou kunnen zijn van een schending. Betrokkene legt geen bewijs voor van een prangende situatie en geeft ook niet aan waarom dat een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 27.04.2005 met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met kennisgeving op 29.04.2005. Op 01.02.2005 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 14.02.2005. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Eventuele elementen van integratie (lokale verankering) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.(...)”.

1.3. Op 27 maart 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

** Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op 27/04/2005*

** Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 01/02/2005 met kennisgeving op 14/02/2005 Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op, *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier met aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 17 augustus 2011, onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte oordeelde dat de aanvraag niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland";

Terwijl vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging af te leveren op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij dient na te gaan of de aanvraag regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Terwijl klaar en duidelijk in de aanvraag deze buitengewone omstandigheden moeten vermeld worden;

Terwijl uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat;

Terwijl buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, zijn: "Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking zou kunnen inhouden zodat een verblijf in België de enige oplossing is";

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseerd dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385);

Terwijl dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn: er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene;

Terwijl verzoekende partij zich bevindt in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;

Terwijl verzoekende partij reeds meer dan 7 jaar in het Rijk verblijft wat op zich als buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden;

Terwijl verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, zijn hechte sociale banden dient te verbreken, zulks nadat ernstige inspanningen werden geleverd in het kader van zijn integratie;

Terwijl verzoekende partij klaar en duidelijk artikel 8 EVRM heeft ingeroepen, dewelke onder meer de eerbiediging van het recht op een sociaal leven beschermt;

Terwijl de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

Terwijl de praktijk en rechtspraak aantonen dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, in casu van het recht op een sociaal leven, veel belang wordt gehecht aan de duur van het verblijf in het Rijk, de integratie, sociale banden, ...;

Terwijl de bestreden beslissing aantoonde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze elementen niet onderzocht heeft en bij gevolg deze bij de beoordeling niet in overweging heeft genomen;

Terwijl de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet steunt op de rechtspraak en rechtsleer;

Doordat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de essentiële beoordelingselementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt; (...)”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Voor zover verzoeker van oordeel is dat de eerste bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt omdat de motivering “*niet steunt op rechtspraak en rechtsleer*” dient de Raad op te merken dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat verwezen wordt naar rechtspraak en rechtsleer, nog daargelaten de vraag welke rechtspraak en rechtsleer verzoeker dan wel bedoelt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond, te meer daar de Raad vaststelt dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen en dat bepaalde elementen niet onderzocht werden, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De in de eerste bestreden beslissing toegepaste relevante bepaling van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*”

2.4. Vooraleer te onderzoeken of een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging kan worden toegekend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift, na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de redenen die hij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging

tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.7. Het betoog van verzoeker is gekenmerkt door theoretische beschouwingen inzake de buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de overtuiging dat hij *“zich bevindt in buitengewone omstandigheden”* en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet deugt, maar hiermee en met de herhaling van de elementen die zijn situatie kenmerken, kan hij de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.8. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvraag *“klaar en duidelijk artikel 8 EVRM heeft ingeroepen”* maar hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing dienaangaande uitdrukkelijk stelt *“Hij verwijst naar een eventuele schending van het EVRM of het Kinderrechtenverdrag maar toont niet aan waarom er sprake zou kunnen zijn van een schending.”* Verzoeker brengt niets in tegen deze vaststelling. Zij vindt steun in het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt. Verzoeker doet niet meer dan een uittreksel te geven uit *“de instructies van 19 juli 2009 van de federale regering aan de Dienst Vreemdelingenzaken”* waarin onder meer gesteld wordt, *“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM”* om vervolgens te stellen dat hij voldoet aan criterium 2.8.A van deze instructies, dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient in acht te nemen, dat hij bijna zeven jaar in het Rijk verblijft en dat niet redelijkerwijze kan worden geoordeeld dat er geen humanitaire omstandigheden voorhanden zijn. Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift dat artikel 8 EVRM onder meer de eerbiediging van het recht op sociaal leven beschermt, maar dit heeft hij niet als dusdanig uiteengezet in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, laat staan nader geconcretiseerd.

2.9. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissingen artikel 8 EVRM schenden omdat zij leiden tot de stopzetting van zijn sociaal leven alhier, wijst de Raad erop dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de ingeroepen argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen en dat de aangehaalde elementen inzake integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen die in deze fase niet behandeld worden. De eerste bestreden voegt eraan toe: *“De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoeker, die blijkens het administratief dossier sedert 2005 in België verblijft, tevergeefs diverse procedures heeft opgestart om een verblijfsvergunning te verkrijgen, ook met gebruik van een andere naam, en die heden op illegale wijze in het Rijk verblijft, toont met zijn betoog niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een schending vormt van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont met betoog niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die in essentie bestaan in het verderzetten van een grotendeels in illegaal verblijf

ontwikkeld sociaal leven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.10. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de verwerende partij niet alle elementen heeft onderzocht, maar hij laat na te preciseren met welke elementen zij geen rekening heeft gehouden. Door algemeen te verwijzen naar conclusies die getrokken kunnen worden uit rechtspraak en rechtsleer inzake de beoordeling van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt in zijn geval.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA